

BÌNH NGUYỄN TRANG

Gửi mẹ

Tha thứ cho con, mẹ
Con đã quên lời mẹ ân cần
Con nhầm tưởng mình đã biết đại khôn
Con nhầm tưởng mình không là đứa trẻ
Trăm năm thềm tiếng võ vể

Mẹ đừng im lặng thế
Mẹ đừng xa xót thế
Sao mẹ không mắng con
Con đã đánh mất quyền được làm đứa trẻ
Quyền được sợ chiếc roi tre mẹ giắt ở mái nhà

Con nào có gì sau năm tháng đi xa
Chỉ đôi tay đã bầm nhiều vết cứa
Chỉ đôi mắt đứng đưng tàn tro bếp lửa
Tiếng thở dài trong mỗi bước chân qua

Con không giàu hơn sau năm tháng xa nhà
Nước mắt cũng nghèo đi
Niềm tin cũng nghèo đi
Và hạnh phúc là cánh diều ảo ảnh

Tha thứ cho con, mẹ
Con đã mang trái tim mẹ trong lồng ngực con đi
Và thương tổn
Con biết làm gì bây giờ
Khi máu chảy đã lạnh lòng sắc đỏ

Mẹ đừng im lặng thế
Mẹ đừng xa xót thế
Mẹ cầm lấy chiếc roi tre đi mẹ...

Trên con đường mùa thu

Trên con đường mùa thu vàng rực lá
Một người lang thang vừa đi vừa hát
Tóc ướp gió mây ngàn
Những thanh âm vọng từ nghìn trùng xa tới
Điệp khúc ngân trong đất nâu trầm

Phố phường trôi như cơn mơ, vài bóng người đi trong ảo ảnh
Những ngôi nhà đèn giăng giăng, những quán hàng mùi rượu bia
gọi mời cơn đói
Những thoả mãn phù du những vui buồn chật chội
Người ta viết tên mình trên những cột đèn đường và đợi
Tín hiệu màu xanh
Căn cước màu xanh
Để bước vào vương quốc hy vọng
Ai đó đã kéo băng rôn quảng cáo thiên đường

Họ bỏ mặc mùa thu đang đứng ngoài thềm
Và một người đang chơi cùng đám lá vàng
Hát những lời như rễ cây lan trong lòng đất

Bài hát về loài chim đã bay chân trời khác
Về bình yên đã khô cạn tim người
Về tháng ngày đã chết trong vôi vàng, trong cuồng say đi mà
không tới
Về những đoá hoa đã mất dấu môi cười
Về con thuyền đã chìm bờ tham đắm
Nơi đáy sông mờ mịt chào mời

Bài hát như sương bay, như hương nhài lẩn khuất trong dụ dàng
đêm tối
Bài hát như mưa rơi, như quả chín rụng xuống vườn, như mắt ai
vời vợi
Bài hát như vút từ biển sâu, rớt từ núi cao, từ đại ngàn vọng tới

Mùa thu đắm những con đường
Những phong thư đắm màu của lá
Đội vàng thế gian chờ đợi
Một kẻ rong chơi tầm gọi đời mình
Trong bài hát con người bỏ lại

Một kẻ rong chơi cuối trời đi mãi
Cùng mùa thu tàn úa trên vai...

